

66 Hegedűs Gyöngyi

maga. a kárpit közepe

végtére is a lélek hasadó
anyag, nasztaszja filippovna. s nem
kettőződés, ha úgy
látok valakit álmomban, hogy egyik
alakjában biztat. s nagyon
egyedül van. a másik
alakjában - mely épp csak
annyira különbözik, mint egy petejű
iker, akit külön
neveltek - megvet. ő tartozik
magához mindenestől.
őhöz magá. a kárpit közepe
vakító fénycsík. a nap most
kel fel a genezáreti tó felett.

Tiberias

holtak. ébredés után

legfrissebb álmunk
szövege is több millió
éves anyag, nasztaszja filippovna. s mint
a legtöbb holt
tengeri tekerccset,
magukkal ragadhatják a
holtak. ébredés után
minden hozzáférés
voltaképp jogosulatlan. talán, ha lehetnének,
mint teremtés előtt
az Úr, látók,
világtalanul.

Qumran

hold. nem hallgatásig

tudom, nasztaszja filippovna,
 mely szavakat kellene
 visszavonnom, mint tengert
 egy ismeretlen hold. nem hallgatásig, hanem
 beszéd előtti hangok morajlásáig. hogy
 lányomaink mint partba
 mélyedt római kövek, megmaradjanak
 a fövényen. s hódítsanak akkor is,
 mikor már birodalmunk szétesett. de hisz
 háttal is
 felém néz. a harag
 angyali kiterjesztés.

Caesarea maritima

magja. sosem

mindegy mekkora az ököl,
 nasztaszja filippovna, mint a gránátalma,
 mindenképp az év minden napjára van magja.
 sosem értettem, az ökölbe szorított
 kéz csontjai miként adják ki a hónapokat.
 nem a nyitott tenyér az elengedés éve?
 s van-e rendelt földrajzi szélesség,
 ahol a tömeg súly
 lesz krisztus szívéén?
 s megeteti az ötezret, hogy ereje legyen
a feszítsd meghez.

68 zuhanás. a barlang

(diagenezis)

en gediben a homokkő
sziklák jeruzsálem színei,
nasztaszja filippovna. a hatalmas
kövek megannyi feltartóztatott
zuhanás. a barlang is
ilyen sziklából állhatott, amiben dávid
bujkált. bujkált, nem mert halálra keresték,
hanem mert nem akart ölni. csak amikor
a feltartóztatott sziklák elperegtek bethsabé
homokóra-derekán, értette meg saul
üledékes mondatát:
zsoltáros, mostantól
tiéd a zuhanás.

Én-Gedi

a legközelebb. legtávolabb

aki közülük legtávolabbról
nézi a falat, az van hozzá
a legközelebb. legtávolabb, nasztaszja filippovna.
ahonnan már mindegy, hogy még mennyit
távolodunk, már nem kerülünk
messzebbre. ide már mindenki
bejöhet. és nem húzódik
közéjük a kerítés, ami kettéosztja a falat.
jobbra a fal madaraktól hangos. akárha a fal
madárhargon gyónna az előtte
állóknak. előtte
csöndes nők. balra hangosan
imádkozó férfiak. és néma fal.
szemét beárnyékolja. nem a köveket

nézi. a fal rései, akár
egy természetjáró rajzolónak
ki előtte. s benne a hangyatojás-
méretűre gyúrt imák. a kövek csak a rés
képződés miatt fontosak, mondja
homloka. ami nem adja át
magát a pusztulásnak,
meg nem maradhat.

Jeruzsálem

maradni. a közeledő fény

nem minden könyv ilyen,
nasztaszja filippovna. mert ha
sorait csak a szem
pásztázza, valahogy nem ivódik
belém. lelassítani hangsebességre a fényt:
testet öltés.
hagyni annyi időt a szóra, ami kell a kimondásához,
és mégis némának maradni. a közeledő
fény hangalakja egy nő.
háttal áll. nem azért mert elutasít. az tájolja
arcát, akinek hátat fordít.
hosszú haját szétszálazza a szél.
bár arcát sosem láthatom,
ismerem minden vonását.
mert édesvízre néz.

Genezáreti tó

70 **testeket. katonai századokba**

a háborúkat egy megszűnt
birodalom számaival
jelöljük, nasztaszja filippovna. mert úgy
patinásabbak. és mert túléltek
a birodalom szétesését, érvényesebbnek tűnnek.
és ünnepélyesebbnek. a parancsolatok
előtt is ezek a számok őrködnek. voltaképp
csak strigulák. a boltív hajlását
nem ismerik. asztagba gyűjtik
a testeket. katonai századokba az éveket.
rossz színdarab. múlttá
aktualizálja a jelent. pedig nézze, mennyi
ég van a képeken!
ég, ami nem parcellázza fel a fényt.
csak röptet egy galambot jeruzsálemben
drezdáért.

oszlopfőkben. a szelídek

hány olyan állat van,
nasztaszja filippovna, mely
álmunkban őshonos? nincsenek benne
az állathatározókban. a nincs létezésük
legfőbb bizonyítéka. de ha a régészecset porát,
amivel egy ősi város romjait tisztítottuk
embernél mélyebb türelemmel, felvinnénk
egy vászonra, mégis
ott lenne ez az állat. az apró
gyíkszerű élőlény, mely tisztogat
egy kőbe vésett növényt. és emberhangon
szól: meg kell tisztítani
a kör felső ívét! álmomban
megépi a romváros. s nem tudom

ez a civilizáció húsz rétege közül melyik. nem mérlegel
 bennem a győztesek emlékezete.
 csak nézem, s tudom
 a látással nem birtokba veszem, éppen elengedem.
 s milyen tudáson túli ismeret bennem, hogy ez az állat is
 az idomíthatatlan szelídek
 közül való? lám, hogy áttelelt
 az ébredés zimankóját!
 növényi nedvek gyűlnek
 az oszlopfőkben. *a szelídek*
öröklük a földet.

Cézárea Filippi

testté. hordhatunk

magáról, mint krisztusról
 az utolsó időkben, sokan
 mondják, hogy itt jár, vagy
 amott. de hiába
 a legaprólékosabb dokumentáció. a magány
 számrendszerében digitalizált ígeidőkben semmi
 nem lesz
 testté. hordhatunk
 sarut. nem lesz krisztus-
 nyomunk. csak a helyben
 járás utazó ügynökei vagyunk.

tisztes távol. semmi

72 épp mert nincs
rés, amibe suttogj. és nem
áll előtte imakönyvvel senki
jaktálva. s mert nincs tőle
tisztes távol. semmi
sem tisztes - mormolod. nem kophat
a beton a freskóig. csak tán
egy másik partig. és rá
csodálkozol. hogy tényleg.
milyen szabadságszobor az, aminek a térde
nem hajlik? sem imához.
sem hogy ölébe fektesse pietaként
a fiút, aki nem halt meg másért
csak magáért? épp mert nincs
rés. hirtelen megérzed a legtömörebb
anyag atomjaiban is meglevő
katedrális-űrt. s hogy a súlypontban
súlytalanság van.

Betlehem

csodálatos halfogás. a kép

a hálók ernyedtek,
nasztaszja filippovna.
és mégis:
ahogy átnézek rajtuk
a tó maga a csodálatos halfogás.
a kép így készül.
valami ájulásba lélegez.
egyetlen csónak súlya bemerít
a megnyílt szemekig.
a víz alatt a fények
a viharban alvó arc
térnyerése.

logika. ahol a vég

73

milyen régen nem segít az álom,
nasztaszja filippovna!
a ráción túli logika.
ahol a vég nem következtetés.
s a négy égtáj felől elmondott történet
úgy vet fényt az arcra,
hogyan megmaradhat mohos oldala.
nem zavar, hogy egyikben sem én
vagyok a látomás,
pedig mind a négy jászlamból abrakoltatja
apokaliptikus lovát.

az idő. érzékszervek nélkül

Jász Attilának

a figyelem árama fordul.
akárha egy túlszabályozott folyó
visszatérne
régimédrébe.
tájba illeszt.
felém, ám nem rám figyel.
ártere az idő.
érezékszervek nélkül érzékel.
úgy áramlik be atomjait hátrahagyva
a boldog mondások kertjébe
mint asszonyok a férfiak elzárt imahelyére.
mi a kívül? mi a belül?
kérdés.
ha nem a kertben, hanem kívül van
a teremtés suttogópontja?
a kőben, amin a könnyecsepp
szabadesésben átzuhan

74 hang. bőrön át

régen más volt hallgatása. nem egész
testtel érzékelt sötét. abban
terjedt a hang. bőrön át
suhanó árnyék. egy másik
teremtmény. onnan, ahol
a halál nem teljes
lefedettség.
ki mindent hagy az újban. meg
haladhatatlan haladék.
öt kenyér, két hal. tizen
két kosár maradék.

hűség. ha büntető

semmit nem tudtam
meg a dühödt monológból
magáról. a történetekből. hisz nincs történeti
hűség. ha büntető
a készenlét.
semmit nem tudtam
meg magamról. hisz nem
magától értetődöm. többes
számba csak a halállal rendeződünk.
semmit nem tudtam
meg arról, aki beszélt. hisz
maga mindenkit gyilkossá tesz.
isten minden jobb
latornak balkézről jött gyermek.
a köpéshez nem kell
nyál. a szégyen
öntapadó. s elfedi
a szúr csatornát.

félnek, nasztaszja filippovna,
hogy a rohamoktól elbutulok. pedig
mindegyikből egy tisztultabb
képpel jövök meg. talán csak az
téveszti meg a többieket, hogy
utána mindig óvatosan
zsilipelem az időt, hogy visszatérjek
a rusztikus jelenbe. már
az első rohamból úgy tértem
meg hozzájuk, hogy tudtam: már nem
szüleim árnyjátéka vagyok. épp akkor
lettem felnőtt, amikor idióta
lettem a szemükben, mert el tudtam
játszani árnyékkal egy egész délután
az udvaron. búvölten néztem,
hogy megmaradt a vizes közegben. szinkron
úszik velem. s megtanított, nem baj, ha
felettem az ég csak annyi, mint a vizen
járás vízkiszorítása. a fiúsághoz
annyi épp elég.

76 félúton. most éppen

(nisztagmus)

mint valami túlsúlyos magzat. ki úgy éli
meg testét, mint
téraránytalanságot,
s fél, hogy csak eltitkolták
előle anyja szétvált
szeméremcsontját, hogy születése
után hetekig csak hátra fele tudott járni,
minden tudást
ilyennek ismerek,
nasztaszja filippovna: felejthetetlen, mert nincs
róla emlékem. mint egy-egy
verssor, ami rögzíthetetlen. szememmel
úgy követem, hogy szüntelen visszaugrik az eredetre.
mint elhaladó vonatot, ami egy rendező
pályaudvar felé tart. ahol az összes felidézhetetlen
mondatot halottaim összekapcsolnak életünkké. arcom
félúton. most éppen ott van damaszkus.

körben. tört

van, hogy egy tört test
-részünkké válik. szervül. a tört, a
-mi részünk lesz az egészben. a középpont
nélküli körben. tört. és mégis
kerek. zárt félkörív. mint a főpap
udvara. ahol úgy húzódnak
a tűzhöz melegedni, hogy arcunk
ne világítsák meg a lángok. hogy felis
-merhetetlenek maradjunk. egy
-ötvenötöd. a fiú
kézen-közön.

